

nr. 37 / 07.07.2009

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV FISCAL

DOSAR NR. 77/11.05.2009

DECIZIA NR. 100/2009

Ședința publică din data de 07.07.2009
Președinte - dr. G. M. M.
Judecători - dr. G. M. M., dr. G. M. M.
Grefier - G. M. M.

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de pârâta [nume], prin reprezentanții săi legali, cu sediul în [adresa], nr. [nr.], județ [județ], împotriva sentinței nr. [nr.] din [data], pronunțată de Tribunalul [nume] – Secția Comercială și de Contencios Administrativ, în contradictoriu cu intimata reclamantă [nume], prin reprezentanții săi legali, cu sediul în [adresa], str. [str.], bloc. [bl.], ap. 2, județ [județ], cod poștal [cod].

Cererea de recurs fiind scutită de plata taxei de timbru.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns [nume] reprezentată de avocat [nume] din Barou [nume], care depune la dosar împuternicirea avocațială nr. 77/11.05.2009, lipsă fiind recurenta pârâta [nume].

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul că la dosarul se află la primul termen de judecată, scutit de plata taxei de timbru, motivat, recurenta pârâta [nume], solicitând judecarea în lipsă.

Avocat [nume] pentru intimata reclamantă [nume] depune la dosar o întâmpinare, precizând că alte cereri nu mai are de formulat.

Curtea, ia act de declarația reprezentantului intimatei reclamante [nume] că nu mai are alte cereri de formulat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri.

Avocat [nume] pentru intimata reclamantă [nume] solicită respingerea recursului ca nefondat pentru următoarele considerente:

Prima critică formulată de recurentă referitoare la faptul că instanța de fond a ignorat prevederile legale în materie și anume art. 145 alin.1 și art. 146 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal solicită a fi respinsă deoarece prima instanță și-a întemeiat soluția și pe concluziile raportului de expertiză [nume] care a fost întocmit corect. De altfel mai arată că deși formal recurenta și-a exprimat intenția de a formula obiecțiuni la concluziile expertului, prima instanță i-a acordat un termen, iar aceasta nu a înțeles să formuleze obiecțiuni, echivalând cu însușirea implicită a expertizei.

În ceea ce privește critica recurenței referitoare la faptul că instanța de fond s-a aflat într-o gravă eroare cu privire la aceste facturi, în condițiile în care denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare al persoanei care a emis factura nu corespund realității, apreciază că este nefondată în condițiile în care legea nu impune de către beneficiar, a datelor înscrisurate de emitent.

De asemenea, consideră că la fel de bizară este și critica ce vizează înregistrarea facturilor în contabilitate deoarece „bunurile care au făcut obiectul tranzacțiilor respective nu au documente de proveniență legale”, întrucât în conformitate cu Legea nr. 82/1991 republicată, art. 6 alin.(1) și (2) intimata nu avea obligația înregistrării bunurilor cuprinse în facturi, iar aceste înregistrări nu puteau fi justificate, ca proveniență, decât în baza facturilor.

În consecință, solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea sentinței pronunțată de prima instanță ca legală și temeinică.

Nu solicită cheltuieli de judecată.

CURTEA :

Asupra recursului de față, reține următoarele:

Prin acțiunea de contencios fiscal înregistrată la Tribunalul _____, la nr. 4234/120/2008 reclamanta _____, a solicitat decizia de impunere nr.249/16.05.2008 emise de pârâta _____ și a _____ prin care _____ i-a respins contestația împotriva deciziei de impunere.

În motivarea cererii, reclamanta a aratat că prin decizia de impunere nr. 249/16.05.2008 s-au stabilit în sarcina societății obligații fiscale suplimentare de 5702 lei, neacordându-i-se drept de deducere pentru TVA deductibil aferent facturilor fiscale de aprovizionare cu marfă, iar organul fiscal a făcut o aplicațiune greșită a dispozițiilor legii nr.571/2003 și OMFP nr.967/2005.

Astfel, inspecția fiscală nu a acordat drept de deducere pentru TVA aferent facturilor de aprovizionare cu mărfuri emise de către _____ și _____ pe motiv că nu s-a putut lua legătura cu nici o persoană care să ofere relații cu privire la existența și funcționarea societăților vânzătoare..

La dosar reclamanta a depus copie de pe deciziile atacate, raportul de inspecție fiscală și facturile fiscale.

Pârâta a depus la 27.08.2008 o întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii, arătând că reclamanta a înregistrat în contabilitate operațiuni fără a verifica corectă întocmire a facturilor fiscale, având în vedere că în urma controalelor încrucișate ale organelor de inspecție fiscală nu s-a putut stabili existența și funcționarea celor două societăți, _____ și _____.

București.

După administrarea probatoriilor cu înscrisuri și expertiza contabilă, prin sentința nr. 1279 din 16.12.2008, Tribunalul _____ admis acțiunea reclamantei și a anulat decizia de impunere nr. 249/16.05.2008 și decizia nr.37/07.07.2008, ambele emise de pârâta _____.

Pentru a pronunța aceasta soluție, Tribunalul a apreciat că pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie ca, în conformitate cu art.146 din legea nr.571/2003 să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) sau documentele prevăzute la art. 155¹ alin. (1) și să

înregistreze TVA ca taxă colectată în decontul aferent perioadei fiscale în care ia naștere exigibilitatea taxei, condiții care au fost îndeplinite de către reclamantă așa cum a reieșit din probele administrate în cauză.

Conform raportului de expertiză efectuat de expert [redacted], facturile considerate nedeductibile de către organele fiscale prezintă informațiile cu privire la furnizor, client, cantitățile de bunuri vândute, prețul unitar și valoarea fără TVA, precum și TVA deductibil cuprinsă în jurnalele de cumpărări, ceea ce a permis expertului să constate că din punct de vedere al reglementărilor legale, cu privire la înscrierea în contabilitate și în deconturile TVA, informațiile din facturile care fac obiectul prezentului dosar dau dreptul reclamantei la deducerea TVA aferent.

Astfel, având în vedere calitatea de specialist a expertului, instanța a considerat că sunt corecte constatările și concluziile acestuia, ca și temeiurile pe care au fost fondate, motiv pentru care acțiunea a fost admisă, cum s-a arătat anterior.

Impotriva acestei sentințe, a declarat recurs pârâtul [redacted], care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie, susținând că soluția s-a pronunțat cu interpretarea și aplicarea gresită a prev. art. 145 al. 1 și art. 146 al. 1 din legea 571/2003, privind codul fiscal, considerându-se eronat că reclamanta a îndeplinit condițiile pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA.

Recurenta a învederat că documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate, angajează răspunderea celor care le-au înregistrat, iar intimata reclamantă, prin reprezentantul său trebuia să verifice corecta întocmire a acestora, în speță denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare a persoanei care a emis factura nu corespundeau realității, iar operațiunile consemnate în aceste facturi fiscale nu trebuiau înregistrate în contabilitate, întrucât bunurile care au făcut obiectul tranzacției respective, nu au documentele legale de proveniență, în acest sens fiind și decizia nr 5/15.01.2007 a ICCJ, solicitându-se admiterea recursului modificarea sentinței, în sensul respingerii acțiunii.

Intimata reclamanta [redacted] prin reprezentantul său în instanță și prin întâmpinarea depusă la dosar a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Analizând sentința criticată prin prisma motivelor de recurs, ținând cont de actele și lucrările dosarului, precum și de dispozițiile legale incidente, Curtea constată că nu este afectată legalitatea și temeinica acesteia după cum se va arăta în continuare:

Soluția primei instanțe a omologat concluziile raportului de expertiza contabilă [redacted], care a analizat tocmai îndeplinirea condițiilor prev. de art. 145 al. 1 și art. 146 al. 1 din codul fiscal, raportate la art. 155 al. 5 din același act normativ, concluzionând, pe baza tabelului facturilor contestate, că acestea au fost completate cu toate informațiile prevăzute de lege, de către societățile vânzatoare, ceea ce îndreptățește intimata reclamantă să solicite deducerea TVA.

Legea nu impune cumpărătorului verificarea datelor inscripționate în facturi de către emitent, fiind în mod evident împovărător și aproape imposibil, ca beneficiarul tranzacției să verifice corectitudinea numelui, adresei, și codului de înregistrare al persoanei care a emis factura.

Atâta timp cât realitatea operațiunii comerciale constatată prin aceste facturi – vânzarea cumpărarea unor produse nu a fost contestată, a fost înscrisă în contabilitatea intimitei reclamante, conform Legii 82/1991, art. 6 al. 1 și 2, neexistând o altă modalitate de a justifica proveniența bunurilor cumpărate decât prin facturile emise de către vânzător, nu se poate susține că aceste facturi nu trebuiau

înregistrate în contabilitatea recurentei, situație care genera dreptul acesteia de a solicita deducerea TVA, conform art. 146 al. 1 din Legea 571/2003 privind codul fiscal și pct. 46 al. 1 din HG 44/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii 571/2003.

De altfel, recurenta pârâtă, nici nu a formulat obiecțiuni la concluziile raportului de expertiză contabilă întocmit în cauză de expertiză, deși acesta i-a fost comunicat și a fost admisă cererea pârâtei de amânare a cauzei pentru a formula eventuale obiecțiuni – fila 67-69 dosar fond, ceea ce echivalează cu o achiesare la constatările expertizei.

Decizia nr. V/2007 a ICCJ la care face referire recurenta, precizează că TVA nu poate fi dedusă în situația în care documentele justificative nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea acestei taxe, facturile în litigiu pentru care organele fiscale nu au acordat intimatelor reclamante drept de deducere, neîncadrându-se în aceasta categorie, așa cum a concluzionat expertul

în raportul de expertiza necontestat de recurentă și omologat în mod corect de instanța de fond.

Constantând că sentința atacată nu este afectată de nici unul din motivele de casare sau modificare prev. de art. 304 c.,p.civ., în baza disp. art. 312 al. 1 c.p.civ., Curtea va respinge recursul pârâtei ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE :**

Respinge ca nefondat recursul declarat de pârâta
, prin reprezentanții săi legali, cu
sediul în
, nr. județ
împotriva sentinței
din
pronunțată de Tribunalul – Secția
Comercială și de Contencios Administrativ, în contradictoriu cu inumata reclamantă
prin reprezentanții săi legali, cu sediul în str.
, bloc. , ap. județ. cod poștal
Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică azi, 11 martie 2009.

Președinte,

Judecători,

Grefier,